

DECLARACIÓ D'AMOR A UN POLINOMI

Aquell matí semblava un matí normal. Em vaig despertar com sempre, morta de fred i sense ganes d'anar a escola, em molestava la llum, em molestava el riure de la meva germana, el normal. Qui m'anava a dir que aquell mal començament havia de ser el principi del millor dia de la meva vida, el dia en què et vaig conèixer, polinomi.

Polinomi: expressió algebraica constituïda per una suma finita de productes entre variables i constants, o bé una sola variable. Les variables poden tenir exponents de valors definits naturals inclòs el zero i el valor màxim es coneixerà com a grau del polinomi.

Encara avui m'emociono en recordar la teva extraordinària definició. Qui no podria emocionar ?. "Expressió algebraica", ¿quin idioma serà algebraica ?, segur que és l'idioma que parlen a Alger. Qui s'anava a imaginar que a Algèria, a la costa d'Àfrica, serien capaços de desenvolupar semblant construcció matemàtica !. "Constituïda per una suma finita de productes". Bé, això millora! ¡Finita! Això vol dir que acaba. Encara sort, podria haver estat pitjor i tractar-se una altra vegada d'algun maleït exercici d'aquests que es fan infinits a les cinc de la tarda i que no hi ha manera que s'acabi. Finita. Ho veus? Com m'agrades Polinomi meu !.

Però això no queda aquí, "una suma finita de productes entre variables i constants, o bé una sola variable" Però a veure, encara no ens hem conegut i ja m'estàs dient que dubtes de la teva pròpia personalitat? Malament comencem polinomi. En què quedem variable o constant? Què em vols dir, què ets constant i em seràs fidel tota la vida? O que seràs variable dels d'avui et vull però demà ja veurem ... no sé si sóc el que tu necessites ... necessito més espai però no és per tu, és per mi

Ai, que pressento que em faràs patir!

Ja són les onze del matí. Quant acabi aquesta classe anem al pati. Iestic segura que gairebé són les onze perquè em cruix l'estómac. Tinc gana. Sóc com un rellotge, sempre m'entra gana a l'hora de dinar. I aquest pati promet interessant perquè he de parlar amb Alba de la festa de la Natàlia. Ahir es van ocórrer algunes sorpreses que poden resultar molt divertides. Jajajajajaja. Només de pensar la cara que posarà Natàlia quan ho vegi ja em moro de riure.

Ai, ja m'he tornat a despistar una altra vegada. Si és el que té el TDA, que et creus que estàs ... i de cop i volta ja no hi ets.

No et preocupis polinomi meu que torno amb tu. I segueix així, "les variables poden tenir exponents de valors definits naturals inclòs el zero i el valor màxim es coneixerà com a grau del polinomi".

Mira polinomi, crec que el millor és que tu i jo comencem a poc a poc. No vull precipitar-me en una relació molt de pressa ... Sí, sí, em sento molt atreta per tu. Però siguem sincers polinomi, crec que la nostra relació té poques possibilitats.

I que consti que aquest caràcter teu tan llunyà, tan impenetrable m'atrau molt. Sempre m'han cridat l'atenció les personalitats que aparentment són complexes, que no mostren tot el que són, que et conviden a haver de acostar-te per saber si són el que aparenten ser ... o hi ha alguna cosa més darrere d'aquests ulls tan bonics. M'atrauen massa les personalitats complexes, ja m'ho diu la meva mare, sempre buscant-me problemes.

Però és que tu, polinomi, t'emportes la palma: "les variables poden tenir exponents de valors definits naturals inclòs el zero i el valor màxim es coneixerà com a grau del polinomi".

Ni llegint-lo dues vegades.

Això que les variables poden tenir exponents de valors definits, ho entenc, naturalment. Els exponents de les variables sempre són ben definits, l'amic del meu amic ... el germà de la meva veïna ... el cosí de la meva cosina ... això definits, ben definits! Que per això són variables, encara que ara no em parles de les constants eh, ara ja només apareixen les variables. Ho veus? Si només cal donar-se una miqueta més de temps per conèixer-se i de seguida les coses es van posant al seu lloc. Ja no apareix el polinomi constant i fidel, no. Al final tot s'ha quedat en un variable. Ja! El que em suposava. Ets com tots, polinomi.

A primera vista et vaig veure tan ... intrigant, tan complex, tan diferent ... que vaig pensar que potser tu eres diferent als altres i que potser amb tu podria trencar aquesta maleïda relació d'amor i odi amb les matemàtiques. Que potser tu series la meva oportunitat. Que ens coneixeríem, ens entendríem, sortiríem junts de la biblioteca i li parlaria a tots els meus amics de tu. "Sí, sí, aquest polinomi m'ha sortit perfecte", "escolta com tens tu el teu polinomi?", "Vinga, anem, polinomi, que et presento la meva amiga!".

Però crec que per més que em senti atreta cap a tu, tu mai seràs meu. Trist. Però cert.

Però el pitjor de tot polinomi, el pitjor de tot, és el teu final, "el valor màxim es coneixerà com a grau del polinomi".

Pompós! Envanit! Arrogant!

Al final ho dius tot. 'El valor màxim, el més suprem, els líders, els populars, els guaperes, els cervellets, els millors, es coneixeran com a grau de POLINOMI!

I jo, amb els meus 36 graus justets de carn i ossos, no podré ser teva, polinomi.

Però vull que sàpigues que t'he perseguit durant tots aquests anys. Ara ja no em fa vergonya que ho sàpigues. A cada curs, a cada classe, a cada hora que he passat amb els professors particulars que els meus pares em posaven a casa.

Ho he intentat amb totes les meves forces, amb variables, amb constants, amb exponents de valors definits naturals, inclòs el zero !. Sumant productes finita i infinitament. Usant expressions algebraïques, expressions castellanques, catalanes, amb afecte, amb odi, amb respecte, amb enveja, amb desig.

T'estimo polinomi. Estic segura que ningú fins ara t'havia dit alguna cosa així. Almenys algú que no sigui una "x" o una "i". T'estimo. Però és que el nostre amor mai serà possible. He de deixar de enganyar-me. Et guardaré per sempre en els meus records i seguiré somiant mentre gargots el teu nom a la contraportada del meu quadern. Polinomi.